

äkkiselt usse peale loopyutati. Emma panni silnalt põllema, ja Peter teggi usse lahti. Üks lahvatand ja wägga waese rietega mees astus tuppa; temma juukses ollid pitkad ja sassis, hadde olli ajamata, ja wanna kõrge libbar ta peas olli üsna ninna otša lükkatud, et tedda ei wõinud tunda. Kui wõeras kõi neid lapsi, muist perre isä limber istumas ja muist seismas näggi, ja iggalpool rahhu ja õn ni hästi wannemate, kui ta laste silmist wälja paistis, tõmbas ta libbara eumese silmist ärra, astus mõnne sammü Peetri liggemale, les püsti tõusnud ja hallas libbedaste nuttes, temma kaela limber, ilma et ta esmast olleks wõinud sõnnagi lausuda. „Wo wend“, lilles ta wimaks, „ma ollen pattu teinud taewa wastu. Wõtta mind nüüd omma päiliseks, agga ärra jätta mind mitte mahha. Ma tean, sul on õige wenna südda, mis mind mitte ärra ei põlga. Oh, wend, küüma ja nälga kannatada, on libbe, wägga libbe!“ —

Peetri silmi korjas wet, kui ta nüüd omma wenna Willemi ärratundis, agga sure rõmtuga wõttis ta waese efsinud mehhe wastu, sest selle sure hädda ning willetsuse nähhes olleks kõrwra süddagi piddand pehmeks minnema. Ta andis temmale terwed sojad rided, ja perrenaene ruttas, et kii mitte nuumwasfikat, nagu ewangeliumis, siis ommeti muud tuggewat toitu wõerale õhtuks walmistama. Temma mele tuli se sõnna: Sesimane hing olli ärraladdunud ja wata ta on jälle leitnd! —

Willem ei pannud nüüd mitte ennam wenna nõuu wastu, Peetri ja temma naese Maria armastus, ja pühha Waim armuõppetuse wäega muutsid tedda ueks inimiseks. Nüüd teeb ta tööd hommitusi õhtuni ja on omma lahhe lapsele tru isä. Ta on isä taewa Jõsa armu tunda samud, mis temma järrel läinud ja tedda otfinud, kui ta efsis, nüüd nõuab ta, et omma lapsi efsituse eest hoiats ja iõe tele sadaks.

96